

FORTITUD

Redacció i Administració:

Laureà Miró, 42

Surten el 15 i 30 de cada mes

Preu: 15 cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Un semestre: Ptes. 2'—

Editorial

El pont dels sospirs a Sta. Eulàlia

Un pont dels sospirs no podia faltar a Hospitalet, com el té Venècia, com el poseeix Barcelona, encara que a casa nostra únicament el tenim en potència. I talment així pot designar-se el pont o passarel·la que es pretent bastir a l'extrem de l'avinguda del «Metro», i que ha de servir per comunicar determinats nuclis de població, emplaçats als districtes III, V i VI de la nostra ciutat, per quant a mida que els anys avancen i els Ajuntament es succeeixin amb una velocitat espasmòdica, el pont és més sospirat, és per tots els ciutadans més ansiat, i per què? Hi ha tres classes d'obligacions o complir pels Ajuntaments, unes de necessàries, altres de voluntàries i unes terceres de diferibles; la col·locació del pont per als ciutadans d'Hospitalet queda inclosa avui entre les primeres, per quant ve a satisfer una necessitat sentida per tots ells, i com sia que aquesta únicament es cura actuant vers la mateixa, no veuen complerts els deures de l'Ajuntament, no creuen en la realitat del pont fint i tant no sigui col·locat.

Hom sap que l'Ajuntament post-dictatorial adquirí del de Barcelona una passarel·la, que encara es veu avui al final de l'avinguda del «Metro», que la direcció general del ferrocarril no deixà col·locar, per entendre que no oferia la seguretat necessària. L'Ajuntament actual, per ésser qüestió de procediment, ha deixat a recó la passarel·la i intenta la construcció d'un pont metàl·lic que reuneixi les condicions exigides per l'esmentada Direcció, comproment-se a satisfer llur import, tot i esperant que la Direcció del «Metro» s'obligui a col·locar-lo, anant a càrrec seu les despeses d'instal·lació.

Molt bé per l'actuació, més no n'hi ha prou amb això, sino que precisa satisfer la necessitat, i si el «Metro» no presta el seu ajut, si no vol cooperar a l'obra que a ell mateix ha de beneficiar, cal que l'Ajuntament s'obligui imposant-se el màxim sacrifici de que ell ha de respondre i la ciutat li exigeix.

Un pont o passarel·la sospirat, un pont o passarel·la desitjat per la massa ciutadana no pot quedar en «potència», ha de convertir-se «in acta», ha d'ésser una realitat, per a que, dient-ho humorísticament, Hospitalet pugui vanagloriar-se de posseir el pont dels sospirs a l'igual que Venècia, i fent parió a Barcelona.

A vos, Avi

Aquell arbre que he vist, voltat del saltres nus i corpulents... Aquell més alt que tots, de branques obertes com braços de gegant... Aquell que la fullaraca li tapa els peus, però que nutreix les seves arrels... Aquell arbre que he vist, fort com l'alzina, dret com l'abet i flexible com el salse, arbre amorós, refugi a l'hivern dels pardals que senten fam i fred; refugi a l'estiu dels rossinyols que canten amb encís la vida; ombra pels enamorats; arbre sagrat—doll de llenya pel foc etern de la nostra fe... Aquell arbre que he vist a nostra ciutat, a nostra festa; que he vist en altres ciutats i en altres festes; que molts l'han vist a la plana voltat de llot i al cim rebregat per l'huracà i qui, a la fi, l'hem vist florit, acaronat pel sol i ple de fruit; aquest arbre que he vist, sou Vós, avi Macià. Sou vós, símbol dels catalans! La Terra Catalana amorosida cedeeix vostres arrels anant transplantant-les de poble en poble per ombrejar o perquè absorbeixin els àcids dolents de l'espai.

Jo us demano que vigileu, que us fixeu amb els que us transplan-ten, siguin bons feines, que no us deixin una arrel ací i una arrel allà; que no quedeu amb la soca sola, perquè aquesta, per forta que sigui, sense arrels es mor, i vós, pels catalans, encara no podeu pas morir. Avui, a més de la llenya pel foc etern de nostra fe, encara necessitem la vostra ombra, la vostra flor i el vostre fruit.

Benvingut sigueu! Benvinguts siguin tots els que nets de cor, apun- taleu les seves branques i els qui